

[Ministeren for offentlige arbejder.]

mod belastes med meget betydelige distributionsomkostninger i forhold til de blade, der for en stor del postbesørges. Herved har de en subsidiemæssig fordel, som andre blade ikke har. Jeg har lidt vanskeligt ved at forstå fru Merete Bjørn Hanssens sidste argument om, at det er en ganske rimelig måde at give støtte på. Jeg synes, det er en helt spredt og tilfældig måde at give støtte på til pressen overhovedet.

Men som det blev nævnt, spillede jeg i fremsættelsestalen og jo ved første behandling sammen med en række ordførere bolden over til folketingsudvalget, men den er ved at være på vej tilbage til trafikministeren og nu også til statsministeren. Vi vil naturligvis rette os efter den henstilling, som er kommet fra et udvalgsflertal, og herefter må vi se, hvad disse drøftelser fører til. Jeg kan ikke her udtale mig om sagen sat i det relief, fru Merete Bjørn Hanssen efterlyste. Jeg er i øvrigt ganske enig i, at det skal ses ud fra et generelt pressemæssigt synspunkt, og det kan man ikke forlange, at jeg som trafikminister her og nu skal gøre. Men man kan ganske udmærket, som mange af ordførerne har gjort, tage det som udgangspunkt for at rejse spørgsmålet en gang til.

Det er også væsentligt, at man støtter selvbæringsprincippet for postsektoren som sådan af en årsag, som hr. Lennart Larson var inde på, nemlig at vi vel skal starte vore overvejelser om, hvorvidt postsektoren og telesektoren overhovedet i fremtiden skal høre sammen. Det er jo således, at i en række andre lande har man ikke denne sammenslutning, tværtimod har man en telesektor, som dels omfatter telesektoren i postvæsenet, dels telefonselskaberne, og det forekommer på mange måder at være mere rimeligt at samle hele telekommunikationen i ét televærk. Såfremt det bliver tilfældet, vil det være så meget mere nødvendigt, at postvæsenet er selvbærende, for så mangler man den meget indtægtsgivende gren til at dække et muligt underskud i postsektoren, så også af den årsag er jeg glad for den modtagelse, lovforslaget har fået. Vi får forhåbentlig i mange måneder fremover — jeg tør ikke udstrække tidshorisonten længere — en balance inden for postsektoren, men hvis vi

igen kommer i underbalance, og det kan man måske forudse, så lønfølsom som postsektoren er, vil jeg komme tilbage til folketinget, idet jeg vil tage mit udgangspunkt i det selvbæringsprincip, som så mange af ordførerne har accepteret ved denne lejlighed.

Hermed sluttede forhandlingen.

§ 1, ændringsforslaget om en ny affattelse af § 2 og § 2 i den ændrede affattelse vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup): Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om fremgangsmåden ved ændring af landets inddeling i kommuner og amtskommuner.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 151) findes i tidenden sp. 3482, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1057).

Der var stillet 4 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Bent Sørensen: Ved første behandling var der en del af ordførerne, der kom med visse bemærkninger til det af indenrigsministeren fremsatte lovforslag. Vi har i udvalget behandlet disse bemærkninger, vi har skriftligt fået besvaret et spørgsmål til indenrigsmini-

[Bent Sørensen.]

steren, og indenrigsministeren har på grundlag af udvalgets spørgsmål fremsat ændringsforslag, således at netop de ting, der blev berørt ved første behandling, er blevet ændret. Det gælder forøgelsen af arealgrænsen fra de 5 ha op til 100 ha. Man synes, at det er mere fordelagtigt og lidt mere smidigt, at indenrigsministeren på egen hånd kan foretage sådanne tekniske justeringer af kommunegrænserne.

Samtidig har man ændret „25 kommunale vælgere“ til „50 personer“. Det er sådan set den væsentligste ændring.

Derudover har man indføjet en ny paragraf, som giver ministeren mulighed for at træffe afgørelse om grænserne mellem to kommuner, hvor der er tvivl om, hvor kommunegrænsen går.

På udvalgets vegne skal jeg anbefale lovforslaget med de stillede ændringsforslag og foreslå, at det går direkte til tredje behandling.

Indenrigsministeren (Egon Jensen): Jeg vil gerne sige tak for et godt udvalgsarbejde. De ændringsforslag, der er stillet, er jo kun et udtryk for en større tillid til indenrigsministeren, end jeg egentlig havde forventet, og det har jeg kun grund til at sige tak for.

Hermed sluttede forhandlingen.

§ 1, ændringsforslag nr. 1, § 2, således ændret, §§ 3-13, ændringsforslag nr. 2 om indsættelse af en ny paragraf, §§ 14-16, ændringsforslag nr. 3, § 17, således ændret, §§ 18 og 19, ændringsforslag nr. 4, § 20, således ændret, og § 21

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup): Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om tandlægevæsenet m. v. [af Valbak m. fl.]

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. XXIV) findes i tillæg A. sp. 3037, fremsættelsen i tidenden sp. 3544).

Forslaget sættes til forhandling.

Indenrigsministeren (Egon Jensen): Forslagsstillerne ønsker foretaget en dybtgående analyse af tre områder vedrørende tandlægevæsenet m. v., og de nævnte områder har en sammenhæng i den forstand, at de har betydning for befolkningens tandsundhed. På den anden side er det min opfattelse, at en samlet behandling af så forskellige problemer som dem, der er nævnt i forslaget, vil kunne indebære risiko for, at synspunkterne ikke tilpasses til udviklingen på andre områder, som de rejste spørgsmål også kunne have været kædet sammen med.

Forslagsstillernes opgørelse af de samlede udgifter til tandplejen til 1 milliard kr. årlig kommer formentlig tæt på de faktiske udgifter, men ingen kender jo de helt nøjagtige tal.

Jeg skal i dag indskrænke mig til at give en kort, foreløbig kommentar til de emner, som nævnes i forslaget. Det er foreslået, at samfundets service på tandplejens område tages op til undersøgelse, hvori også skal overvejes muligheden for ændrede finansieringssystemer til fremme af forebyggende tandpleje. Jeg er for så vidt enig i, at meget taler for at tillægge den forebyggende indsats større vægt end den reparative, altså den helbredende. Men forslagsstillerne vil vel umiddelbart kunne være enig med mig i, at man får størst gavn af en forebyggende behandling, når den sættes ind tidligst muligt. Jeg er derfor noget overrasket over, at forslagsstillerne overhovedet ikke nævner børnetandplejeloven, som tinget vedtog i foråret 1971. Ganske vist omfatter loven kun undervisningspligtige børn, og den har trinvis ikrafttræden, men den er da udtryk for en bevidst prioritering af samfundets ressourcer på tandsundhedsområdet. Loven bestemmer, at den skal revideres i 1977-78,